

Gerard van Gemert
Vermist

δ

1

‘Tobias. Tobias?’

Tobias kneep zijn ogen dicht en knipperde daarna een paar keer. Hij moest wennen aan het licht. Waar was hij?

‘Tobias, hoor je me?’ hoorde hij een vreemde vrouwenstem vragen.

‘Haal de dokter. Hij komt bij.’

Met samengeknepen ogen keek Tobias naar het plafond.

Zijn zicht was troebel. Alsof er dichte mist in de kamer hing.

‘Komt de dokter eraan?’ De vrouw klonk gespannen.

Tobias’ benen voelden raar en er stak iets in zijn arm dat prikte.

Hij was moe, maar dwong zichzelf zijn ogen weer te openen en draaide zijn hoofd een stukje naar links.

De mist verdween langzaam, waardoor het gezicht van een jonge vrouw, vlak bij het zijne, zichtbaar werd.

Ze glimlachte vriendelijk. ‘Hallo Tobias. Fijn dat je er weer bent.’

Er weer bent? Hoezo? Hij was nog te moe om te praten.

Tobias haalde diep adem, maar dat gaf een vervelende pijn in zijn rug. Alsof hij een hele nacht in dezelfde houding had gelegen.

Hij bewoog zijn lijf heen en weer om de stijfheid eruit te krijgen.

Dat lukte niet.

‘De dokter komt zo. Die gaat even kijken hoe het met je gaat.

Oké?’ De stem van de vrouw klonk als een symfonie.

Hij zou er zo verliefd op kunnen worden.

Tobias knikte. Dokter? Hij liet zijn ogen ronddraaien zonder zijn hoofd te bewegen. Er stond een apparaat naast de vrouw waar lichtjes op brandden. Een van de draadjes leidde naar zijn arm. Ziekenhuis, dacht Tobias. Dat was wel duidelijk.

Maar waarom? Hij probeerde zich te herinneren wat er gebeurd was. Wat was het laatste dat hij gedaan had. Gefietst?

Had hij een ongeluk gehad met de fiets? Nee toch? De mist die zojuist nog voor zijn ogen hing, leek nu in zijn hoofd

te zitten. Zijn hersenen hadden moeite om hem op te lossen. Hij slikte, maar zijn keel voelde droog aan. Dorst, dacht hij. ‘Tobias?’ Dit keer was het een mannenstem. ‘Mijn naam is dokter Willems. Ik kom even kijken hoe het met je gaat. We zijn blij dat je weer bijgekomen bent.’

Tobias deed zijn ogen een stukje open.

‘Kun je me zien?’

Tobias knikte. De dokter had een witte jas aan, die openhing, en dat ding om zijn nek, hoe heette dat ook alweer?

‘Zie je me scherp?’

Tobias tuurde en knipperde een paar keer kort achter elkaar met zijn ogen om scherp te stellen. ‘Bijna.’ Zijn stem klonk schor en zwak. Hij schraapte zijn keel.

De dokter boog over hem heen en scheen met een lampje in zijn ogen.

Tobias knipperde weer en voelde tranen opkomen.

Niet van verdriet.

‘Wat kun je je nog herinneren, Tobias?’

De dokter keek hem met een bezorgde blik aan.

Misschien was dit wel hoe een dokter altijd keek, dacht Tobias. Hij probeerde zich te herinneren wanneer hij voor het laatst bij een dokter was geweest, maar dat werd belemmerd door de mist in zijn hoofd. Als hij zijn ogen dichtdeed, zag hij alleen maar donker- en lichtgrijze vlakken die langszweefden, zoals wolken als het hard waait.

‘Niets.’ Het schrapen van zijn keel had de kracht in zijn stem niet teruggebracht.

De dokter boog weer over hem heen. Waarschijnlijk omdat hij Tobias niet goed kon verstaan. ‘Heb je pijn?’

Tobias schudde, zo goed en zo kwaad als dat ging, zijn hoofd.

Ook dit kostte erg veel moeite. ‘Mijn benen.’

Hij probeerde harder te praten.

De dokter knikte. ‘Je bovenbenen zijn gekneusd. Ze hebben even klem gezeten.’

Klem gezeten? Waardoor? Tobias probeerde de wolken in zijn hoofd weg te duwen. ‘Waar zijn mijn ouders? Komen die zo?’

De dokter bewoog naar achteren en ging staan. ‘Wat is het laatste dat je je kunt herinneren?’

Tobias deed zijn ogen weer dicht. Door de mist zag hij het lachende gezicht van zijn moeder. Zijn altijd vrolijke moeder, met wie hij zo kon lachen. Naast haar verscheen zijn vader.

Zijn gezicht stond een stuk minder vrolijk. Tobias kreeg een glimlach om zijn mond. Zijn vader was vaak het slachtoffer van de grapjes van hem en zijn moeder. Zijn vader had nu eenmaal een heel ander soort gevoel voor humor.

Of eigenlijk helemaal geen gevoel voor humor.

‘Tobias, concentreer je eens op mijn vraag. Wat is het laatste dat je je kunt herinneren?’

Tobias beet op zijn onderlip. ‘Papa en mama.’ Hij keek naar het plafond en zag in gedachten het plafond van zijn eigen kamer voor zich. De poster van Sebastian Vettel die hij boven zijn bed aan het plafond had hangen. Hij deed zijn ogen weer dicht.

‘Mijn kamer.’

‘Wat staat er in je kamer, Tobias? Probeer zo veel mogelijk details op te noemen.’

‘Mijn bureau met mijn laptop.’ Met gesloten ogen keek hij in gedachten zijn kamer rond. ‘Het bureaulampje van Ikea, de bruine stoel, het salontafeltje met glazen plaat.’

Tobias schraapte zijn keel. ‘Mag ik wat drinken?’

De verpleegster met de mooie stem kwam in beweging.

Ze pakte een glas uit een kastje en vulde dat bij de wastafel met water. ‘Kun je het zelf?’ Ze strekte haar arm met het glas.

Tobias tilde zijn rechterarm op. Het leek wel of er een gewicht van twintig kilo aan hing. Hij wilde de verpleegster niet teleurstellen. Haar glimlach betoverde hem.

‘Doe jij het maar.’ De dokter besliste voor Tobias.

De verpleegster legde haar hand in Tobias’ nek en zette het glas tegen zijn lippen. Voorzichtig liet ze het water in zijn mond lopen. Tobias slikte het eerste slokje door, maar verslikte zich.

Hij hoestte, hapte naar adem en kuchte het laatste beetje water weg.

‘Nog een keer,’ zei de verpleegster op lieve toon.

En ze liet Tobias nog een slokje nemen.

Nu ging het beter. ‘Dank je,’ zei Tobias zachtjes.

Ze glimlachte vriendelijk terug.

De dokter kwam weer aan zijn bed staan. ‘We waren in je kamer, Tobias. Bij de salontafel met het glazen plaatje.’

Tobias voelde zich ineens ongelooflijk moe. De slok water, het verslikken en proberen herinneringen op te halen hadden een verlamdende uitwerking. Alsof hij zojuist een marathon gelopen had. Hij zoog zijn longen vol met lucht, maar zelfs dat kostte moeite. ‘Uhm ...’ begon hij. ‘Salontafel, televisie op een groen tafeltje.’ Hij probeerde zijn aandacht erbij te houden, maar hij kon zijn ogen amper openhouden. ‘Nachtkastje met wekkerradio.’

De dokter legde zijn hand op Tobias’ schouder. ‘Het is genoeg zo. Rust maar weer uit.’ Hij draaide zich van Tobias af en zei iets tegen de verpleegster. Tobias verstond het niet. Daarna liep de dokter de deur uit.

De verpleegster rommelde aan de apparatuur van Tobias en kwam toen weer naar hem toe. ‘Nog water?’ Ze pakte het glas van de plank dat aan een karretje op wielen vastzat.

Tobias schudde zijn hoofd. Hij wilde eigenlijk weer slapen, maar vond het onbeleefd om zijn ogen dicht te doen als zij nog in de kamer was.

‘Ik ben Debbie.’ Ze stak haar hand uit. ‘Ik ben er nog de hele avond.’

Tobias pakte haar hand vast. Het was een slappe handdruk, maar dat kon hem niet schelen. ‘Tobias.’ Hij was blij dat hij zijn arm daarna meteen weer neer kon leggen. ‘Hoe laat is het bezoekuur?’

‘Je ligt op de intensive care. Hier mag familie ieder moment van de dag bij je komen.’ Debbie ging op een stoel zitten.

‘Zijn mijn ouders al geweest?’

Debbie ging weer staan. ‘We hebben je familie gewaarschuwd dat je bijgekomen bent. Dus die zullen zo meteen wel komen.’

Ze liep naar de wastafel, pakte een handdoek die daar hing en vouwde hem opnieuw op. ‘Ik ga even op de andere kamers kijken.’

Tobias vond het prima. Dan kon hij stoppen met moeite doen om wakker te blijven. Hij tilde zijn hoofd een stukje op en liet het weer in het kussen vallen. Daarna zakte hij weg.

Hij wist niet hoelang hij geslapen had, maar hij werd wakker van geluid op de gang. Buiten was het donker. Tobias spitste zijn oren. Het leek wel of hij zijn opa hoorde praten. Zijn zware stem kon je van een kilometer afstand nog herkennen. De deur zwaaide open. ‘Hij is nog heel zwak, dus u moet wel rustig doen,’ hoorde Tobias een vrouw zeggen. Het was niet Debbie, dat wist hij zeker. Haar stem zou hij uit duizenden herkennen en deze stem klonk eerder snauwerig. ‘Jaja.’ Opa kwam binnen. Hij bleef in de deuropening staan, oriënteerde zich even en liep toen breed glimlachend naar Tobias. ‘Hé jongen. Wat fijn je weer met je ogen open te zien.’ Hij boog voorover om Tobias een knuffel te geven. Tobias legde een hand op de rug van opa. De slaap had hem goed gedaan, want de arm voelde een stuk sterker. Hij kon oma zelfs ook nog een knuffel geven. ‘Zo.’ Opa ging op de stoel zitten waar eerder Debbie op gezeten had. Oma pakte een andere stoel die bij de tafel stond aan de andere kant van de kamer. ‘Hoe gaat het?’ Tobias wachtte tot oma ook was gaan zitten. ‘Goed.’ Hij keek opa vragend aan. ‘Waarom zijn papa en mama er niet?’ Hij voelde onrust vanbinnen. Waarschijnlijk onterecht. Zij woonden op Terschelling. Het dichtstbijzijnde ziekenhuis was in Leeuwarden. Hij vermoedde dat hij daar lag. Maar als hij echt zo ziek was, waarom waren zijn ouders dan niet heel dichtbij? Dat kon toch geregeld worden? En een oppas voor zijn zusje Julia kwam toch ook zo voor elkaar? Opa draaide zijn hoofd naar oma. Hij kuchte een keer. ‘Je ouders zijn ...’ Tobias zag opa slikken en nog een keer zijn keel schrapen. ‘... omgekomen bij het auto-ongeluk waarbij jij gewond bent geraakt.’ Tobias ging overeind zitten. Zijn vermoeidheid leek verdwenen.

‘Auto-ongeluk? Daar heeft niemand iets over gezegd.’
Opa schudde zijn hoofd. ‘De dokters zeiden dat het beter was als wij dat zouden zeggen. Omdat we familie zijn.’
‘Omgekomen.’ Hij zei het meer tegen zichzelf, om het tot zich door te laten dringen. ‘Omgekomen.’ Tobias zocht in zijn geheugen. ‘We waren onderweg.’ Hij keek opa aan.
‘Het is op de snelweg bij Franeker gebeurd.’
Opa’s stem kraakte.
‘En Julia. Waar is Julia?’
‘Julia?’ Opa wreef in zijn ogen. ‘Wie is Julia?’
Tobias wist dat opa een grappenmaker was, maar vond dit een raar moment om grapjes te maken. ‘Oma?’
Oma had nog niets gezegd. Ze had gehuild vanaf het moment dat Tobias naar zijn ouders vroeg. Ze was nog niet in staat om antwoord te geven, daarom richtte Tobias zich weer op opa.
‘Wie is Julia?’ herhaalde opa als antwoord op de vragende blik van Tobias.
Tobias deed zijn handen in de lucht. ‘Julia is jullie kleindochter.’
Hij praatte harder dan de bedoeling was. ‘En mijn zusje.’
Opa liet zijn blik over het plafond gaan. ‘Tobias, je hebt geen zusje.’
‘Wat?’ Tobias trok de deken van zich af. ‘Julia is mijn zusje. Ze zat naast me in het kinderstoeltje op de achterbank van de auto.’ Het leek wel of de schok zijn hersenen aan het werk zette, waardoor hij zich weer dingen ging herinneren. ‘We waren onderweg naar AquaZoo. Ze zat naast me.’
Opa schudde heel langzaam zijn hoofd. ‘Echt, Tobias. Het zal wel door de klap komen. Je hebt echt geen zusje. Je bent nog in de war.’
Tobias gooide zijn handen in de lucht. ‘Waar is mijn portemonnee? Daar zit een pasfoto in van haar.’ Hij schreeuwde nu.
De verpleegster met de heksenstem kwam de kamer binnen.
‘Wat is hier aan de hand? Ik had nog zo gezegd dat u rustig aan moest doen met hem.’ Ze liep langs opa en oma heen, duwde Tobias zachtjes terug in bed en legde de deken weer over hem heen.

‘Waar is mijn zusje?’ Er klonk nog steeds paniek in Tobias’ stem. ‘Ik weet het niet, jongen.’ De stem van de verpleegster klonk nu een stuk vriendelijker. ‘Misschien is ze thuis.’

Tobias probeerde weer overeind te komen. ‘Ze zat ook in de auto.’

‘Ssst,’ suste de verpleegster. ‘Er zaten drie mensen in de auto. Niet meer.’

Tobias’ energie was op. ‘Dat kan niet,’ zei hij zacht. ‘Ze zat op de achterbank. Ik weet het zeker.’

‘Ga maar weer slapen. Je mag je niet druk maken.’

De verpleegster wierp een boze blik in de richting van opa en oma en rommelde daarna aan het apparaat naast zijn bed.

‘Ik weet het zeker,’ zei Tobias nog een keer.

Hij voelde zijn ogen zwaar worden.

2

‘We dachten: we maken er gewoon een klein feestje van.’

Opa maakte een armgebaar en liet Tobias voor zich uit lopen door de voordeur. ‘Niet overdreven, natuurlijk, want het verdriet is nog veel te groot.’

Tobias glimlachte beleefd. Diep vanbinnen kon hij wel waarderen wat opa en oma de afgelopen tijd allemaal voor hem hadden gedaan. En hij realiseerde zich dat de sluier van wantrouwen over hem heen zou blijven hangen totdat Julia gevonden was. Want hoezeer iedereen om hem heen ook probeerde hem ervan te overtuigen dat hij echt geen zusje had, haar lachende gezicht naast hem op de achterbank in de auto was geen droom, illusie of waanbeeld. En dat zou hij bewijzen ook.

‘Eindelijk thuis.’ Oma stond hem in de hal met haar armen wijd op te wachten. Ze omhelsde hem en drukte hem tegen zich aan. Tobias beantwoordde de knuffel. ‘Ik ben ook blij dat ik uit het ziekenhuis ben.’ Dat was hij echt, hoewel hij er voor zijn gevoel niet zo heel lang in had gelegen.

Nou ja, een paar weken in coma, waar hij natuurlijk weinig van gemerkt had, en dan de laatste twee weken om te herstellen en aan te sterken. De dokter had gezegd dat de periode dat hij in coma had gelegen achteraf wel goed voor hem was geweest. Het had het herstel versneld.

Daarom hielden ze zwaargewonden wel vaker in slaap.

Maar voor opa en oma had het natuurlijk veel langer geduurd en die hadden de begrafenis van zijn vader en moeder ook nog moeten regelen. ‘Kunnen we vandaag nog even naar de begraafplaats?’ Tobias had een onweerstaanbare behoefte om bevestigd te zien dat zijn ouders er echt niet meer waren. Het was allemaal zo onwerkelijk. Alsof het een grote droom was waaruit hij nog moest ontwaken. En dat hij dan uit bed zou

stappen en de geur van gebakken broodjes en koffie zou ruiken van het ontbijt dat zijn moeder aan het maken was.

‘We kunnen vanmiddag wel even gaan.’ Zijn opa zocht even oogcontact met zijn oma. ‘Toch?’

Zijn oma knikte. ‘Natuurlijk. Maar we gaan eerst taart eten. Jouw oude buurtjes zitten in de woonkamer.’

Oude buurtjes. Tobias moest daar nog aan wennen.

Hij zou voortaan bij opa en oma gaan wonen in de Douwe Totlaan. Dat was niet ver van zijn oude huis in de Cyprianstraat. ‘Kunnen we dan ook nog even langs thuis?’

Weer was er die blik van opa naar oma. ‘Uhm ...’ Opa slikte. ‘Ja, dat kan wel.’

‘Is er iets?’ Tobias reageerde verbaasd op de weifeling van opa.

‘Er is vlak na het ongeluk een politieonderzoek geweest.

Het huis was afgezet met lint.’ Opa haalde zijn schouders op.

‘Ik ben er sindsdien niet geweest en weet dus niet hoe het eruitziet.’ Opa keek Tobias’ kant op. ‘Jij bent toch ook nog ondervraagd door de politie in het ziekenhuis?’

Tobias leunde met zijn rug tegen de zijkant van de trap.

‘Ja, maar niet echt uitgebreid.’ Probeerde opa nou van onderwerp te veranderen? Tobias’ hoofd voelde licht. Hij wist niet of dat kwam van emotie of dat het een terugslag was. Dat laatste zou goed kunnen, natuurlijk. Als je weken in het ziekenhuis hebt gelegen en voor het eerst weer naar buiten gaat, ben je niet meteen honderd procent fit. ‘Ik wil gewoon even binnen kijken.’

Oma legde haar arm om zijn schouders. ‘Dat begrijp ik.’

Haar stem klonk anders.

Tobias wilde eigenlijk zo snel mogelijk naar het huis.

Hij wilde de kamer van Julia zien met het roze vlinderbehang, haar talloze knuffels op het bed en haar Woezel-en-Pipdekbed.

‘Opa gaat straks met je mee.’ Oma zocht bevestiging bij opa.

Toen die knikte, pakte ze Tobias bij zijn arm. ‘Kom, we gaan naar binnen.’ Ze trok hem mee de woonkamer in. ‘Nou, hier is hij dan.’

Tobias vond dat oma net deed of hij een wereldwonder was.

De burens stonden op om hem te begroeten. Daarna viel het even stil en was de situatie een paar tellen ongemakkelijk door